

ŞİDDETİN CİNSİYETİ

GİRİŞ

Sabahın ilk saatlerinde yıldızlar gecenin karanlığıyla beraber kaybolurken, koyu lacivert bir tona sahip gökyüzüyavaş yavaş belirginleşir. Yıllar süren restorasyondan sonra tekrar işletmeye açılan iki katlı tarihi tren istasyonunun üst katında bulunan durağı, hem gidiş hem geliş yönünü kapatacak şekilde, araları devasa cam parçalarıyla kaplı boylu boyuna uzananpas rengindeki kavslidemirkolonlar örtüyordur. Gece boyu yağan yağmur, çatıdaki camların üstünü kaplayan kuş pisliklerini silmiş, camlara buğulu melankolik bir hava katmıştır. Üst kattaki durakta bulunan tek kişi banklardan birine oturmuş, hafif kambur duran siyah çarşafı kaplı bir kadındır. Kadın ölü gibi hiç hareket etmiyordur. Aniden aşağı kattan gelen çocuk ağlaması sabahın sessizliğini bozar. Dört beş yaşlarında bir erkek çocuğu avazı çıktığı kadar yırtına yırtına ağlıyor, tükürük ve salyalarının örttüğü ağızından belli belirsiz “Anne,” kelimesi duyuluyordur. Banktaki kadın zerre kadar oralı olmaz, ne başını çevirir ne de ağızını açıp bir şey söyler. Çocuğun ağlaması birden kesilir, bir kaç saniye geçtikten sonra tekrar başlar. Üst kata çıkan merdivenden şık giyinmiş, bakımlı, omzunda askılı bir çantası olan bir kadının topuk sesleri duyulur. Kadın üst kata çıkıp etrafına baktıktan sonra geçilmemesi için yere çizilen kırmızı çizginin önünde durur. Çocuğun ağlamasında hiçbir yavaşlama yoktur. Sürekli sağa sola gittiği için sesi yükselip alçalsa da çığılığı bütün istasyonu inletiyordur. Ayakta bekleyen kadın, banktaki çarşafı kadına bakar önce, ardından da çığılıkların yukarı tırmandığı merdivene doğru bakar. Tekrar diğer kadına bakıp ona doğru yürümeye başlar. Banktaki kadın kendine doğru yükselerek gelen ayak seslerine karşı da aşağıdaki çocuğun çığılıklarına olduğu kadar ilgisizdir. Diğer kadın banka yaklaşır ve hafifçe eğilerek “ Pardon?” diye seslenir ama karşısındaki bir ölüden farksızdır. Vücudu simsiyah çarşafı kaplı kadının yüzü açıktadır ve başını örten tülü omuzlarından aşağı iniyordur. Ayaktaki kadın biraz daha eğilip karşısındaki yüzüne odaklanır. Yüzündeki kırışıklıklardan ve özellikle alınının çevresinden başlayıp geriye doğru uzanan kır düşmüş saçlarından yaşını aldığı bellidir.

“Pardon...şu, aşağıda ağlayan çocuk kaybolmuş da, annesi babası kim gördünüz mü veya tanıyor musunuz?”

Kadın hiç yüzünü oynatmadan kısık bir sesle “Hayır,” diye cevap verir.

“Annesinin adı Fatma’y mış.”

Duyduğu cümle karşısında çarşafı kadın birden gözlerini kapatır ve bir daha açmaz. Dişlerini birbirine geçirip çenesini kitler. Karşısındaki kadın ufaktan tırmaya başladığından doğrulur ve arkasını döndüğünde çarşafı kadının dudakları ayrılır.

“Onun adı neymiş peki? Çocuğun adı?”

“Şeyy, adı...”

I. BÖLÜM

GÜNÜMÜZ

Alkışlar azalarak biter. Tepedeki ışıklar usulca açılarak kürsüyü aydınlatırken, arkasına kırmızı perde çekilmiş ahşapla kaplı sahne tekrar yavaş yavaş ortaya çıkar.

Sahneye yakın sıralardan birinde oturan 55 yaşında, yaşına göre oldukça fit, yukarı doğru dikilen kısacık saçları da bıyığı gibi kırılmış Metin, gözlerini kısmış, elindeki broşüre bakıyordur. Programa göre bütün gece beklediği an gelip çatmıştır artık. Her ne kadar yol boyunca eşi Güliz'e sırf kendisini yalnız bırakmamak için geldiğini söylese de bunun yalan olduğunu pekala kendisi de biliyordur. Herkes gibi o da son zamanlarda ortalığı kasıp kavuran haberin doğru olup olmadığını kendi gözleriyle görmek için katılmıştır geceye. Yoksa bu kadar kadının arasında ne işi olur?!

Başını hafifçe çevirip eşine bakar. Makyajın bir insanın görüntüsünü nasıl bu kadar değiştirebileceğini aklı almamıştır hiç bir zaman. “Şimdi sabah yanımda uyanan kadınla bu kadın aynı mı yani? Oğlum Metin, 55 yaşına kadar anlamadın, boş ver bundan sonra da anlama,” diye geçirir içinden. Güliz kendisine dönüp tebessüm edince o da düşünceleri belli olur korkusuyla eşine hayran hayran bakıp gülümser.

Topuklu ayakkabıların sesi salonun dikkatini son birkaç dakikadır boş olan sahneye çeker tekrar. Kadın sunucu elbisesini çekiştirerek kürsüye gelir, eliyle ince mikrofonu kendine yaklaştırıp konuşmasına başlar.

“Evet, bu yıl derneğimizin yaptığı çalışmalardan ve etkinliklerden derlenen fotoğrafları gördük. Oldukça yorucu bir yılı geride bırakmışız değil mi? Ama bir laf vardır ‘Güzel olan hiçbir şey kolay değildir, diye. Ülkemizin en eski, en çok üyeye sahip, sesini en çok duyurabilen kadın yardımlaşma derneği olarak amacımız, diğer kardeş dernek ve bakım evleriyle beraber sadece ülkemizde değil, bütün dünyada haksızlığa uğrayan kadınların zorluklarla dolu hayatlarına güzellik katabilmektir.”

Sunucu dudağını ıslatır, elindeki kağıtlara kısa bir göz gezdirip devam eder. “İşte bu sene, hepimizin bildiği gibi ,adına rahatlıkla devrim diyebileceğimiz bir buluşa imza atıldı.”

Salondan alkış ve ıslık sesleri yükselmeye başlar.

“Lütfen, lütfen... Biliyorum siz de benim kadar heyecanlısınız. Evet, yıllarını bilime adayan, hayatının yarısını yurtdışında geçiren bir kadın kardeşimiz; dövülen, hakarete uğrayan, kendini her anlamda güçsüz hisseden hemcinsleri için bir kurtuluş simgesi oldu. O bir hümanist, bir önder, bir kahraman!”

Elindeki kağıtları kürsüye bırakır:

“Şimdi, alkışlarınızla ödülünü almak üzere onu sahneye davet ediyorum...Yılın Kadını Pınar Öncü!”

10 YIL ÖNCE

Sınıftaki çoğu arkadaşının aksine Fatma, önündeki matematik problemlerini çözmek yerine onları karalamakla meşguldür. Kendini bildi bileli sevmemiştir matematiği. Hele ki cuma son ders ise! Canı hiç soru çözmek istemediğinden hıncını kitabın sayfalarını sertçe karalayarak çıkarırken birden önüne düşen ufak bir kağıt parçasıyla irkilir. Önce hocayı kontrol eder. Masasında kitap okumakta olan Mehmet Bey’in sınıfla ilgilenmediğinden emin olunca başını kağıdın geldiği yöne, yani sola çevirir. Yavuz, mesajı yollayanın kendisi olduğunu belli etmek için gülümseyerek göz kırpar. Genç kız, her ne kadar Yavuz’un gülümsemesine içi gitse de, sanki kağıtta ne yazdığını çok umursamıyormuş gibi bir ifadeyle bakar erkek arkadaşına. Önüne dönüp defalarca katlanmış kağıdı açar.

‘Çıkışta sinemaya gidelim mi?’

Fatma belli etmemek için eliyle ağzını kapatıp gülümser.

“Hıh... azdı yine bu.”

Kalemını alıp bir şeyler yazar ve kağıdı Yavuz’un sırasına doğru fırlatır. Sinsice kız arkadaşını izleyen Yavuz, kağıdın havada çizdiği yayı gözünü kırpmadan takip ettiğinden merakla beklediği cevabı daha yere düşmeden yakalar ve heyecanla açar kağıdı.

‘Bakarız.’

“Evet! Evet! Evet! Aşkım be!” Yavuz deli gibi seviniyordur içinden. Eski flört zamanları olsa bu belirsiz cevap kendisini deli ederdi ama artık Fatma’yı tanımıştır. Bu kız bir şeye “Bakarız.” diyorsa o iş olacak demektir. Sadece birazcık uğraştıracaktır. Başını kaldırdığında kendine bakan Fatma’yı görür; tek kelime etmeden dakikalarca birbirlerinin gözlerine bakarlar.

Cuma günü olması sebebiyle Fatma’nın evden izin alması daha kolay olmuştur, hafta içi özellikle babası ödevlerinin aksamaması için dışarda takılmasına sıcak bakmıyordu. Okul çıkışında iki sevgili, konusundan çok süresini ve seyirci sayısını önemsedikleri bir film arayışına girerler ama çok beklemek istemediklerinden rastgele bir tanesine bilet alırlar. Yarım saat sonra kelimenin tam anlamıyla dilleri birbirine dolanırken, elleri birbirlerinin mahrem yerlerinde gezinirken ne okul, ne sınav stresi ne de aile baskısı kalmıştır akıllarında. Büyüklerin küçümseyerek gördükleri, onlara göre gayet kebab(!) olan hayatlarında kısa bir endorfin seansı...

Çıkışta, sevgilisiyle yiyecek için para vermesi ve bunu karanlıkta yapmak zorunda kalmasının ironisini düşünen Yavuz’la, ufak aynasıyla yüzüne bakıyormuş gibi yapıp boynunda

iz kalıp kalmadığını kontrol eden Fatma sinemanın hemen yanındaki dar sokağa girerler. Yaklaşık iki yüz metre ilerideki merkezi otobüs durağına bağlanan, genellikle lise ve üniversite öğrencilerinin takıldığı kafelerin peş peşe sıralandığı bir sokaktır burası. Fatma'nın eve gitmek isteyeceğini bildiğinden Yavuz biraz keyifsizdir. Aynı sınıfta olup bütün gün görüşmeler bile sevgilisiyle geçirdiği vakit hep az geliyordur ona. Fatma filmi, yani en azından izlediği kadarını eleştirirken o sadece dinliyormuş gibi yapıp kız arkadaşını izliyordur. Beyaz tenini, hafif dalgalı siyah saçlarını ve kendisine çok şirin görünen hemen dudağının kenarındaki benini. Fatma'ya ait her görüntüyü, her detayı zihnine kazıyordu. Bazı zamanlar, şu an olduğu gibi, onu çok sevdiğini bağırarak söylemek istese de hep kendini frenlemiştir. Yetiştirilme tarzı ona farklı davranmayı öğretmiştir çünkü. Duygularını göstermeye alışkın değildir. Sadece Fatma'nın tuttuğu elini öpmekle yetinir. Fatma da parmak ucuna yükselip sevgilisini boynundan öper ve konuşmasına devam eder.

“İlk film daha iyiydi yani, bunda ne bir gerilim var, ne bir heyecan var...Varsa yoksa kemik kırma, bağırsak deşme.-Yavuz'a bakıp alaycı bir tavır takınarak- İyi ki para vermemişim buna yani, yazık!”

Yavuz kız arkadaşının söylediğini ciddiye almadığını belli edercesine sırtır.

“İlerde paran olduğunda sen çekersin daha iyisini.”

“Çekerim tabii. Oynarım da. Hatta posterlerinde poz da veririm, -bir kolunu dirseğinden kırıp başının arkasına atar ve sağ bacağını parmak ucunda yukarı kaldırır- böyle mankenler gibi.”

Fatma'nın rol icabı verdiği ihtişamlı pozu gören çevredeki erkeklerin gözleri bir an genç kıza kayınca durumun farkında olan Yavuz hemen kız arkadaşının elini sıkar.

“Kızım saçma sapan hareket yapma!”

“Ahh tamam be! Ne var? Allah Allaah!”

“Sen farkında değilsin de bakıyor millet.”

Fatma Yavuz'un koluna girip başını omzuna yaslar.

“Aman da aman kıskanç mıymış benim sevgilim? Sevsinler onu.”

Yavuz gerine gerine “İnsan sevdiğini kıskanır kızım.” diyerek cevap verir.

Fatma başını kaldırdığı gibi kollarını çekip hafifçe iter erkek arkadaşını.

“Öff böyle basmakalıp laflar ediyorsun ya, bütün çekiciliğini kaybediyorsun yani!”

Ani çıkışının üzerine Yavuz'un ciddileşen suratından gereksiz bir tepki verdiğini anlayan ve muhabbetin artık iyice sarpa sardığından emin olan Fatma birden konuyu değiştirip hemen önlerindeki kafeyi işaret eder.

“Şurada oturalım mı biraz?”

Fatma'nın sorusu Yavuz'un yüz ifadesini saniyesinde değiştirir. Kız arkadaşının, kendi de her ne kadar istemese de, bir an önce eve gideceğini dūřündüęünden bu teklif karşısında Yavuz gülümsemeden edemez.

“Hayırdır? Sen normalde eve gideyim, bizimkiler laf eder falan derdin.”

Fatma anne ve babasıyla ilgili bıkkınlığını gözlerini kısıp dudağını bükerek belli eder.

“Amaan onlar da ayrı cins ya. Boş ver, gel oturalım şurada iki dakika.”

Genç sevgililer el ele kafeye girip pencere kenarındaki ufak bir iskemleye oturlar. İki tane Türk kahvesi sipariş ettikten sonra Fatma tek laf etmeden yüzünü cama çevirip mahzun mahzun dışarıya bakmaya başlayınca Yavuz sandalyesini Fatma'ninkine yaklaştırır ve hafifçe ona doğru eğilip elini tutar.

“N'oldu, evde sorun mu var?”

Fatma, Yavuz'a bakıp zorla tebessüm eder ve yüzünü tekrar cama çevirir.

“Valla eve gidesim gelmiyor artık ya.”

“N'oldu kızım anlatsana.”

“Ya annem yemek yaptırtmakla bozdu kafayı. Sürekli gel şu yemeği öğretim, git bu yemeği yap...ona kalsa bütün gün yemek yaptıracak ya bana! Hayır bahanesi de hazır, efendim yemek yapmayı bilmezsem kimse beni almazmış, aç kalırmışım. Ne alaka ya?! İstiyor ki kendi bütün gün yatıp televizyon izlesin, ben de yemek yapayım.”

“Yalnız kızım ben de yapmayı bilmiyorum ha, harbi aç kalırız valla!”

Fatma birden yüzünü çevirir ve Yavuz'a üstüne atlayıp onu parçalayacakmış gibi bakar.

“Ya şaka yaptım aşkım, tamam sinir yapma hemen.”

Bu arada garson kahveleri getirip masaya bırakır. Yavuz hiç vakit kaybetmeden bardağı ağzına götürürken göz ucuyla kız arkadaşına döner; Fatmagözlerini bardağa dikmiş dalgın dalgın bakıyordur. Yavuz, Fatma'nın yanağından makas alıp alıp en sevimli haliyle “Fal bakacan mı bana?” diyerek konuyu değiştirmeye çalışsa da kız arkadaşının ölü moralinden dolayı konunun değişmeyeceğini anlar ve sessizce kahvesini içmeye devam eder. Fatma bir süre daha bardağa boş boş baktıktan sonra tekrar anlatmaya başlar.

“Babam desen ayrı olay. Hiçbir şey söylemiyor, hiç kızmıyor, hiç sormuyor ama var ya...böyle gözleriyle öyle bir takip ediyor ki...o bakışlarını hissediyorum yani. Her an beni takipte gibi, nereye gitsem, kimle konuşsam görüyor gibi hissediyorum yeminle.”

Kahve bardağını az ileri itip dirseklerini masaya dayar ve yüzünü ellerinin arasına gömer. Böyle durumlarda elinden bir şey gelmemesi Yavuz'un canını sıkıyordur. Fatma'yı omzundan tutup kendine çeker ve başını göğsüne yaslar.

“Sıkma canını, n’olursa olsun ben varım. Ben yanımdayım, halledeceğiz bunları. Söz veriyorum.”

Fatma’nın gözleri yanar, burnu kamaşır. Ağlamamak için kendini kasarken ağızından belli belirsiz kelimeler dökülür.

“Beni bırakma Yavuz, n’olur hep yanımda ol.”

GÜNÜMÜZ

Fatma derin düşüncelere dalmış bir halde dudağındaki kabuk tutmuş yarayla oynamaktadır. İşaret parmağı onu dudağının patladığı ana götüren sihirli bir değnektir sanki ama değneğin sihri uzun sürmez ve bir an canı yanınca yüzünü ekşitip elini çeker ağızından. Sağındaki balkon kapısı açılır, babasıyla kucağındaki torunu Furkan içeri girerler. Fatma içten olmayan bir şekilde gülümsemesine rağmen kollarını iki yana açınca, Furkan dedesinin kucağından inip annesine koşar. “Anne parka gidelim mi?”

“Yarın gidelim mi oğlum? Bugün çok yorgunum ben.”

“Yaaa...”

Koltuğa oturan dedesi “Şşş anneni üzme bakayım.” diyerek araya girer. “Bugün evde oyna oyuncaklarınla, yarın parka gideriz. Ben götürürüm seni, tamam mı?”

“Oyuncaklarım nerede peki?”

“Oyuncakların... Sakine! Nerde bu çocuğun oyuncakları?”

Mutfakta yemek pişirmekle meşgul olan Fatma’nın annesi bağırarak cevap verir.

“İçerde, bizim odada. Hem gelsin o bakayım buraya, bak ben ne pişirdim ona!”

Fatma heyecanla “Hadi koş bakayım, anneanne ne verecek sana?” der ve Furkan annesinin kucağından indiği gibi mutfağa koşar. Fatma derin bir nefes alır, alınına düşen hafif dalgalı saçlarını kulağının arkasına aldıktan sonra dönüp babasına bakar. Babası, kollarını koltuğun iki yanından sarkıtmış, başı öne eğik, cetvel gibi kaşlarıyla kendisine bakmaktadır. Fatma da babasının gözlerine bakar aynı kararlılıkta, aynı ciddiyetle. Konuşmanın nereye gideceğini biliyordur.

“Bak kızım, burası senin de evin tabii, istediğin kadar kal. Ama bu olayı da uzatmayın. Babasız mı büyüyecek bu çocuk?”

“O herifi baba bileceğine, babasız büyüsün daha iyi.”

“Kızım tamam, çocuk bir yanlış yapmış ama kaç defa özür diledi. Aile içinde olur böyle şeyler, her ailede olur yani.”

“Ya baba bu kaçınıcı ha kaçınıcı?! Her seferinde bu son diyor Allah’ın cezası. Hayır suçum günahım da yok, kendi işleri bozuldu diye sinirini benle çocuktan çıkarıyor yani. Hadi beni geç, ben asıl Furkan’dan korkuyorum. Evde her gün kavga, her gün kavga, çocuğun psikolojisi bozulacak. Geçen anne, babam sana niye vuruyor dedi, ne diyeceğimi bilemedim ya!”

“Kızım o genç daha, adı üstünde, çocuk. Hadi uzatma artık, dön kocanın yanına. Yani hemen şimdi çık git demiyorum ama birkaç güne tatlıya bağlayın bu olayı.”

Fatma’nın tepesi atar,o an ‘Lanet olsun!’ deyip oğlunu da alıp çıkıp gitmek ister evden.

Eliyle alnını ovuşturarak sakinleştirir kendini. Zümrüdi siyah saçlarını incecik boynundan toplayıp eliyle boynunu yeller ve birkaç dakika düşünüyormuş gibi yapıp sakinleşmeyi bekler. Ama çabası nafilidir; babasının tavrı karşısında sakinleşemeyeceğini anlayınca çareyi kaçmakta bulur.

“Tamam...Tamam. Ben bir Furkan’a bakayım.” diyerek kanepeden kalkar ve içeri geçer. Furkan oturma odasında, anneannesine kağıttan yaptığı uçağı gösteriyordur. Uçağın kanat uçlarını yukarı doğru biraz kıvrır, alt kısmından tutar ve iyice gerinip kapıya doğru fırlatır. Tam o sırada içeri giren Fatma uçağı havada yakalar.

“Hadi bakalım pilot efendi, yatış vakti.”

“Anne yaaa!”

Furkan’ı taklit ederek“Anne yaa!”

Furkan annesinin kararını değiştirme umuduyla koşup anneannesinin bacağına sımsıkı sarılır ama Fatma oğluna müsamaha göstermemeye kararlıdır.

“Hadi hadi, geç oldu. Yorgunum ben de.”

Anneanesi torununu öpüp iyi geceler diledikten sonra Fatma’ya dönüp bir ihtiyacı olup olmadığını sorar.

“Yok anne yok, sağol. İyi geceler.”

Annesi Fatma’nın yüzüne tekrar bakınca dudaklarını büzdürür, hafifçe kaşlarını çatıp sorar “Gözüne damla getireyim mi?”

Fatma komodini işaret ederek “Yanımda ya anne, dün vermiştin. Sağol.”

“Peki kızım, bir şeye ihtiyacın olursa seslenirsin. Hadi, Allah rahatlık versin.”

“Sağol, sana da.”

Annesi odadan çıktıktan sonra Fatma, odanın köşesine kat kat dizilmiş minderleri alıp yere yan yana dizer. Sandalyedeki çarşafı minderlerin üstüne sererken Furkan da annesine yastıkları uzatarak yardım eder. Komodindeki akrobat lambayı yakıp odanın ışığını kapatırlar. Furkan kağıt uçağı yatacağı tarafa, yatağın hemen dibine koyunca Fatma oğluna bakıp

gölümser; yorganı genişçe açınca çocuk havuza atlar gibi balıklama girer yatağın içine. Fatma da yer yataklarına uzanıp üzerlerini örter. Furkan yorganın altında cenin pozisyonu alırken“ Anne yarın parka gideceğiz değil mi?” diye sorar.

“Parka başka zaman gideriz. Yarın sabah erkenden çıkıyoruz, tamam mı? İşimiz var.”

“Ama anne söz verdin! Hani parka gidecektik ya, off!”

Fatma birden yataktan kalkar, komodindeki lambayı ışığı yüzüne gelecek şekilde çevirir. Furkan bu ani hareketin şaşkınlığındayken, annesinin omuzlarını sertçe tutmasıyla şaşkınlığı korkuya dönüşür. Fatma, oğlunu kendine yaklaştırır.

“Bana bak...BANA BAK! Görüyor musun yüzümü gözümü? Çevirme kafanı, bana bak!”

Furkan dudaklarını büküp yüzünü yavaşça çevirir. Annesinin etrafı mor, içiken toplamış gözüne bakınca ister istemez yutkunur. Fatma diliyle alt dudaklarını dışarı doğru çıkarır ve patlamış dudakındaki yarayı gösterir.

“Güzel mi bu halim, hı? Annen, üzülün istiyor musun? “

“Yok.”

“Öyleyse birkaç gün park yok, tamam mı?”

Furkan hiçbirşey söylemeden yüzünü yana çevirir ve sessizce duvara bakar bir süre. Ardından tekrar annesine döner.

“Eve gitmeyecek miyiz bir daha?”

Fatma da yüzünü ekşiterek içindeki nefesi efkarlı bir şekilde dışarı bırakır.

“Bak, bazı şeyleri anlamam zor. Yaşım küçük, 5 yaşındasın daha. Ama emin ol daha mutlu olacağız bundan sonra. Yeter ki benim sözümünden çıkma.”

“Bir daha babamı görmeyecek miyiz? “

Fatma çok net bir biçimde “ Hayır!” diye cevap verir.

Furkan dudaklarını ağzına doğru çeker, gözleri dolu doludur. Kendini annesinin ellerinden kurtarıp yüzünü yastığa gömer ve ağlamaya başlar. Fatma lambayı söndürdükten sonra yatağın içine girip oğluna sarılır. Saçını okşayıp öperek onu sakinleştirmeye çalışsa da Furkan bir süre kesintisiz ağlar ve hiç annesine dönmez. Oğlunun ağlaması kesildikten sonra Fatma sırtüstü yatar ve elinin tersini alnına koyarak tavana boş boş bakmaya başlar. Furkan bir yandan burnunu çekerken bir yandan da parmağını uçağının üzerinde gezdiriyordu. Pozisyonunu bozmadan annesine seslenir.

“Anne, sen kaç yaşındasın?”

“25.”

“Çok mu o?”

“Senin için çok. Anne olmak için az.”

“Niye anne oldun o zaman?”

“Seni dünyaya getirmek için ; beraber yatalım diye. Ama bize hiç pas vermiyorsun.”

Furkan dönüp annesine sarılır. Fatma da elini alnından çekip oğlunun sırtını sıvazlar.

“Anne son bir şey sorucam.”

“Hı?”

“Yarın sabah nereye gideceğiz?”

Pınar Öncü'nün sahneye davet edilmesiyle salona derin bir sessizlik çöker. Seyirciler nefeslerini tutmuş halde gözlerini kırpmamak için kendilerini zorlarken sahnenin arkasındaki kırmızı perde dalgalanır ve Pınar perdenin içinden usulca sıyrılarak sahneye çıkar. Aniden başlayan alkış bombardımanının salondaki ölüm sessizliğini bıçak gibi yarması Metin'in yerinden sıçramasına sebep olur. Birden irkilen adam koltukta öne doğrulup ellerini yumruk yapınca, Güliz eşine döner ve elini kocasının sımsıkı yaptığı yumruğunun üstüne hafifçe koyar.

“Canım?..”

Adam “Yok bir şey.” der gibisinden elini kaldırıp başını sallar sadece ama sorununun ne olduğunu gayet iyi biliyordur.

Metin, okulunu bitirdikten sonra hem yetenek veya beceri gerektiren herhangi bir işte tutunamayacağını düşündüğünden hem de para sıkıntısı sebebiyle apar topar askere yazılmış, gençlik yıllarının büyük bir kısmını Güneydoğu'da özel hareketçi olarak geçirmiştir. Bu süre zarfında sınırın her iki tarafında da zor koşullarda çalışıp yaşamıştır. O zamanlardan aklına yer eden, içine bir daha hiç çıkmayacakmışçasına sinen anısı ise sonsuzlukta yürüyormuş gibi hissettiren uzun devriye ve keşif yürüyüşleridir. Gecenin kör karanlığında, dağların sivri kayalıklarının ve bodur bitki örtüsünün üstünde ağır teçhizatla saatlerce yapılan yürüyüşler...sanki güneş hiç doğmayacak ve onlar ölene kadar yürüyeceklermiş gibi. Arkadaşlarının uyumamak veya yorgunluktan yıkılmamak için bazen ayaklarını yerdeki dikenlere sürttüklerini bazen de komutanlarından gizli başlarını yukarı kaldırıp yıldızları seyrettiklerini hatırlıyordur. Çatışma çıkması için dua ettiği zamanlar olmuştur Metin'in. Sırf bir kayanın arkasına çömelip dinlensin diye, sırf daha fazla yürümek için... Pusuya düştüklerinde, silah seslerinin duyulduğu o ilk an her zaman titretmiştir genç adamı. Baskın

anlarında vücudu hep kaskatı kesilmiştir. Bordo beresini temelli çıkarmasının üzerinden yıllar geçse de askerlikten kalan bazı izler hiç silinmemiş, gece olduğunda devriyeye çıkacağı hissiyatı hayatından çıkmamıştır. Eskiden kurşunların yaşattığı şoku şimdi aniden sertçe kapatılan kapılar, patlayan havai fişekler veya alkışlar yaşatıyordu. Emekli asker bu durumla yaşamaya alışmıştır artık. Yine de içinden söylenmeden edemez.

“Ehhh bokunu çıkardınız be, tamam lan geldi işte kahramanınız.”

Alkışlar aralıksız devam ederken Metin içinden bir süre söylendikten sonra toparlanır ve kendisini kasmayı bırakıp eşinin elini tutar. Güliz’e olumlu anlamda başını sallayıp, gözlerini sahneye çevirir.

Pınar elleriyle işaret ederek alkışları ve tezahüratları bastırmaya çalışıyordu ama çabasının nafile olduğunu anladıktan sonra tebessüm ederek biraz daha beklemeye karar verir. Omuz kısımları yanlara doğru sivrilen, yakası geniş, dizlerinin hemen üstünde kesilen bembeyaz elbisesi, siyah topuklu ayakkabıları, baş kısmına iyice yatırıp ensesinde topuz yaptığı saç ve kalın çerçevesiz siyah gözlükleriyle çok şık ve güzel görünüyordu. Hem güzel, hem zeki, hem de dünyanın konuştuğu kadın! Yaklaşık on dakika süren alkış senfonisinden sonra Pınar ellerini kürsünün iki tarafına koyarak öne, mikrofonu doğru eğilir. Heyecanını belli edercesine nefesini tek seferde, hızlıca çıkarır ağzından.

“Uf! Şey...Gerçekten hepimize çok teşekkür ederim. Hani bu kadar tezahürata da alışkın değilim, bir ara dedim başka biri çıkacak da ben mi gelin güvey oluyorum!”

Salondaki kadınlarla beraber Pınar da güler kendi esprisine. Güleç yüzüyle konuşmasını sürdürür.

“Öncelikle beni bu ödüle layık gören derneğimize ve size çok teşekkür ederim. Uzun uzun konuşup sizi de sıkmak istemiyorum, sadece önemli olduğunu düşündüğüm birkaç noktaya değineceğim...-birkaç saniye gözlerini izleyiciler üzerinde gezdirirken yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kaybolmaya başlar- Biraz önceki yoğun alkışı aslında ben değil, bu zamana kadar baskı, şiddet ve ekonomik zorluklara karşı yaşam savaşı veren bütün kadınlar hak ediyorlar. Benim annemle babam...Pek iyi anlaşamazlardı diyeyim... yani en kibar tabirle. Bu sebeple sizinle de az çok empati kurabiliyorum, ne sıkıntılar çektiğinizi az çok anlayabiliyorum. Sizin yüzlerinizde annemden bir parça görüyorum ve bugün sizin mucize olarak adlandırdığınız şey, aslında benim anneme yıllar önce verdiğim bir sözün meyvesi.”

Konferans salonunda çıt çıkmamaktadır. Büyük çoğunluğu kadınlardan oluşan kalabalık, pürdikkat sahneye odaklanmış ‘Sen ne dersin o olur majesteleri.’ dermişçesine Pınar’a bakmaktadır. Pınar, suyundan bir yudum aldıktan sonra devam eder.

“Annem çok naif bir kadındı, fazla iyi niyetliydi; belki de bu, onun sıkıntılarla başa çıkma şekliydi, belki bu sayede hayata devam edecek gücü buluyordu, bilmiyorum. Günümüzde çoğu kadının yaşadığı sıkıntıları o da yaşadı...Çok kötü bir hayat yaşadı. Ben buna bizzat tanık olduğum için böyle emin konuşuyorum. Ama benim hayatımı kurtaran da oydu. Başkaları beni eve kilitlemeye çalışıp her saniyemin, her hareketimin hesabını sorarken, o bana

güvendi ve destek oldu. Beni okula göndermek istemeyenlere inat bana evde gizlice okuma yazma öğretti.”

Pınar başını az öne eğip elini yumruk yaparak dudaklarına dayar. Küçüklüğünden beri ne zaman annesinden bahsetse şakaklarında ortaya çıkan ağrı yine kendini göstermiştir. Nefes alışını hızlanır. ‘Dramatize etme’ diye söylenir kendi kendine. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra konuşmasını sürdürür.

“Neyse sizi hayat hikayemle sıkmak istemiyorum, konunun özüne geleyim. Bana maddi manevi hayatımdaki en büyük desteği veren, beni ben yapan annemle ters düştüğümüz bir konu oldu sadece. ‘Önemli olan sensin.’ derdi hep. ‘Benden geçti gitti artık, elden bir şey gelmez. Ama sen güzel bir hayat yaşa hiç değilse. Sen mutlu ol, benim gibi olma.’ derdi. Annemin kocasından, ailesinden, hatta komşularından gördüğü bu haksızlıklar karşısında böyle güçsüz, yenilgiyi kabul etmiş halini kaldıramıyordum. Hala da kaldıramıyorum. Elbette annemin de bazı hataları olmuştur, bana söylemediği şeyler olmuştur, sonuçta hiçbirimiz kusursuz değiliz. Yalnız bir geçek var ki bu ülkede ve bütün dünyada kadınların karşılaştığı haksızlıklar ve maruz kaldıkları şiddet, bazı kesimlerin insanlıktan nasibini almadıklarının göstergesidir!”

Salonda büyük bir alkış kopar. Pınar son söylediklerinin etkisinde ciddiyetini korur ve alkışların bitmesini bekledikten sonra konuşmasına devam eder.

“Ve annemin de diğer kadınlar gibi bu haksızlıklara boyun eğmesi kabul edilemez. İşte bu zamana kadar gördüğüm her ders, okuduğum her kitap, bitirdiğim üniversite, yaptığım yüksek lisans, araştırmalar, deneyler, yurtdışı yaşantım, özel hayatım, aldığım her nefes... yani hayatımdaki her saniyenin temelinde annem vardı. Yıllar önce ona da söyledim. Yemin ettim, onun yaşadığı sorunları başkasının yaşamasına müsaade etmeyeceğim. Onun her gün ağlayan, derdini içine atan, susan halini asla unutmayacağım ve size yemin ederim ki... -kürsünün altına eğilip önceden getirdiği ve oraya bırakılmasını rica ettiği kelepçeyi çıkartıp herkese göstererek- Bazı şeyleri kökünden değiştireceğim!”

Fatma, ailesinin evinden çıktığında gün daha yeni ağarmaya başlamıştır. Kendine tam gelememiş Furkan bir eliyle gözünü ovuştururken, bir yandan da annesinin çekiştirmesiyle yürümeye çalışıyordu. Dolmuş durağına yaklaşırken araçlardan birinin hareket ettiğini gören Fatma elini kaldırıp bağırır ve oğluyla beraber koşarak dolmuşu binerler.

Murat telefonundaki cevapsız aramalara bakar, birkaç tane kahve arkadaşıdır sadece telefonun gösterdikleri. Karısının telefonu dört gündür kapalıdır. Bu durum canını sıkırsa da kayınvalidesi, eşinin kendilerinde olduğunu söyleyip birkaç gün kendisine müddet vermesini isteyince Murat bir süre sessiz kalmayı kabul etmiştir. “Özür diledikçe bir yerleri kalkıyor hanımefendinin.” diye söylenir içinden. “İlla evi mi basak yani?”

Anahtarlarını ve cüzdanını alıp evden çıkar. Hemen demiryolunun yanına konumlanmış, iki üç katlı binaların yan yana dizildiği, şehir merkezinden uzak bir yerdir Fatmaların mahallesi. Fatma ve Furkan evlerinden dört beş bina uzakta, park edilmiş bir kamyonetin arkasına gizlenmiş bekliyorlardır. Mahallesine girip evini tekrar gördüğünden beri huzursuzdur Fatma.

Herkesin ya işte ya okulda olduğu bu ölü saatlerde yanında uzanan uzun bomboş sokak, asfalttaki yarıklar ve göçükler, burayı görünce zihninde canlanan kötü anıları daha da ızdırap verici hale getirmiştir. Apartmanlarının kapısı açıldığında Fatma elini Furkan'ın omzuna koyup çocuğun montunu sıkıca tutar. Annesinin niyetinden bihaber olan Furkan sürekli mızımızlanıp niye eve gitmediklerini ve niye burada beklediklerini sorup duruyordur. Fatma oğluna cevap vermez zira bütün dikkati kocası Murat'tadır. Murat'ın mahalleden uzaklaşıp gözden kaybolmasını bekliyordur. Furkan başını bir sağa bir sola çevirirken bir an babasını görür.

“Aaa, babam mı o?! Bab...”

Fatma eliyle Furkan'ın ağzını sımsıkı kapatır. Çocuk kendini kurtarmaya çalışsa da başaramaz. Annesi başını kaldırıp yolu kontrol ettikten sonra, elini ağzından çeker ve eğilip “Bana bak! Dün ne dedim ben sana?! Baban yok artık, unut!” diye bağırır. Furkan asık suratını gizlemek istermiş gibi başını öne eğer. Fatma doğrulup tekrar yolu kontrol eder, yan apartmandaki komşuları bakkaldan çıkmış evlerine doğru yürümektedirler. Onların binaya girmelerini beklerken çantasını açıp anahtarını çıkartır. Oğlunun elinden tutar ve kamyonetin arkasından fırlayıp evlerine doğru koşmaya başlar.

Fatma kapıyı açarken oğluna dönüp sessiz olmasını söyler. İçeri girerler, Fatma kapıyı kilitler ve evin bütün odalarına hızlıca göz atar. Mutfaktaki kirli yığınını görünce iğrenerek yüzünü ekşitir ve kendi kendine söylenir. Salondan televizyonun sesi gelince sesini çok yükseltmeden Furkan'a bağırır ve televizyonu kapatıp odasındaki sırt çantasını boşaltmasını söyler. Kendisi de hızlıca yatak odasına geçer. Furkan odasına koşup yatağının ucunda duran çantayı açar ve içindeki oyuncakları çıkarmaya başlar. Fatma, yatak odasındaki gardırobun üstünden orta boydaki valizini indirir. O da valizi açıp içindeki giysileri yatağa atmaya başlar. Mevsim kış olduğu için aldığı kalın giysilerden rahat ve koyu renkli olanları seçer. Kim bilir tekrar ne zaman çamaşır yıkama şansı olacaktır. Bolca iç çamaşırı, bir çift yedek ayakkabı, terlik, diş fırçası ve deodorantı da valize atar. Furkan içerden kendisine seslenip çantayı boşalttığını söyleyince odasına gidip onun da çantasını hazırlar. Furkan'ın yanında götürmek istediği oyuncak araba konusunda bir süre tartıştıktan sonra daha fazla vakit kaybetmemek adına oyuncağı da çantaya tıktırır. Odasından valizi alıp kapının önüne taşır. Furkan da peşinden çantasını sırtına geçirip kapının önüne gelir.

“Nereye gidiyoruz anne?”

“Anlatacağım, az bekle.”

Fatma mutfığa girer ve kendine temiz bir bardak arar. Zor olsa da bulduktan sonra musluktan doldurduğu suyu kana kana içer. Koluyla alnındaki ve yanağındaki teri siler ve ikinci bardağı kafasına diker. Sokak kapısının tıkırtısını duyduğu anda bardağı ağzından indirir ve öylece kalır. Ağzındaki suyu yutamaz bile, sadece donup kalır.

“Annee!?”

Oğlunun şaşkınlık ve korkuyla karışık seslenişi Fatma'yı kendine getirir. Suyu yuttuğu gibi kapının önüne fırlar. Mutfak, giriş kapısının hemen yanındadır. Kapının kilidi dönerken

Fatma, Furkan'ı mutfağa alır ve n'olursa olsun dışarı çıkmamasını tembihleyerek kapıyı kapatır. Eve gelen Murat'tır. Fatma'yı bir an karşısında görünce gözleri kocaman açılır.

“Kız?!”

Gülümseyip kollarını açarak eşine doğru adım atar.

“Neredesin kızım sen, eve gelecektin madem niye haber vermiyorsun?”

Kendisine en ufak bir tepki vermeyen ve düz düz bakan Fatma'ya sarıldığında, kadının arkasındaki valizi görür. Kendini hızla geri çeker.

“N'apıyorsun lan sen?! Ne bu valiz? Furkan nerede?”

“Sen niye döndün?”

“Lan kıvrırma, sen benim soruma cevap ver! Nereye gidiyon sen, oğlan nerede?”

Furkan hem babasının öfkeli sesinden korktuğu için, hem de onu çok özlediğinden hemen mutfaktan çıkar. Oğlunu gören Murat “Koçum!” diyerek eğilip sarılır oğluna ama çocuğun sırtındaki çanta da sonradan kafasına dank eder. Tekrar öfkeyle buruşan suratını eşine çevirip ayağa kalkar.

Fatma “Sen niye döndün ki eve?” diyerek sorusunu tekrarlar.

“Bizim Emrah görmüş seni eve girerken. Telefon etti, abi barışmışsınız yengeyle, çok mutlu oldum, falan dedi. Şimdi sen anlat bakayım ne bok yiyorsun? Çocuğu da alıyorsun, ha?! Babasından ayrı mı büyüteceksin lan çocuğu?”

Fatma birden patlar.

“Ne babası be, ne babası?! Senden hiçbir bok olmaz anlıyor musun? Senin gibi babası olacağına babasız büyüsün daha iyi!”

“Ya anneee!”

İkisinin arasına girmeye çalışan Furkan'ı babası elinin tersiyle iter ve Fatma'nın burnuna bütün gücüyle balyoz gibi bir yumruk atar. Kadının acıyla attığı keskin çığlık kapının da açık olmasıyla mahalleye yayılır. Furkan ağlamaya başlayıp koşarak annesinin bacaklarına sarılır. Fatma iki eliyle burnunu kapatmış, kambur bir şekilde duvara dayanmıştır. Murat artık pantolonunun üstünden sarkmaya başlamış göbeğinin altından kemerini açarken Fatma bir eliyle burnundan akan kanı siler, diğer elinin avuç içi Murat'a bakacak şekilde kolunu uzatır.

“Çocuğun yanında yapma!”

“Görsün lan görsün! Annesinin ne bok olduğunu o da görsün!”

Elinin tersiyle Fatma'nın suratına sertçe vurur tekrar. Fatma önce duvara çarpar, yüzündeki kanın birazını bembeyaz duvara bırakıp yere yığılır. Furkan da annesine sarıldığı için o da kendisiyle beraber yere düşmüştür. Murat kemeri belinden tamamen çıkartırken yavaş yavaş Fatma'ya doğru yürümeye başlar. Oğluna bakarak“ Çekil lan sen aradan, geberip gidicen şimdi, çık !”

Eliyle Furkan'a vuracaktıymış gibi yapınca çocuk kaçıp mutfağa saklanır. Murat tekrar Fatma'ya döner.

“Nedir ulan benim senden çektiğim, ha?! Her şeyin dert lan, her şeyin naz, tuz ..na koyayım! Bir kere de...”

Fatma birden kollarını iki yana savurur ve bağırmağa başlar.

“Ne bir kere de be Allah'ın belası, ne bir kere de?! Çocuk yapamadın benden bildin, işin bozuldu benden bildin. Ben miyim her şeyin sorumlusu?! Benim de bir dayanma noktam var, yeter ya!”

“Ne, ne, ne! Ne dedin sen?!”

Kemeri Fatma'nın baldırına yapıştırır.

“AAHHH !”

Dükkanlarının önüne çıkan, pencerelerinden sarkan herkes Fatma'nın çığlıklarını ve Murat'ın boğuk, hırıltılı bağırlarını dinliyordur. Pencereden sarkan kadınlardan biri, dükkanının önünde Fatmaların evine bakan bakkala bağırır.

“Yahu öldürecekler kadını, öyle bakacağınıza polisi arasanıza!”

“Bize bağıracağına sen arasana, elin mi yok?! Hayret bir şey ya... Tamam rahatsız olma sen, ben ararım.”

Penceredeki kadın asılan suratıyla söylenerek içeri girer ve perdeyi çeker. Sokaktaki bağırmaları duyan Murat, koşup sokak kapısını kilitler. Fatma hala yerededir ve sürünerek Murat'tan uzaklaşmaya çalışıyordur. Murat geri gelir.

“Demek çocuk yapamıyordum ha?!”

“Öyle tabii, yalan mı? Defalarca beni doktora götürdün, sende bir sıkıntı var diye. Ama ne hikmetse sen doktora gidince olay çözüldü.”

“Senin de çok hoşuna gitti değil mi?...Hemen gidip elaleme yetiştirdin değil mi? Seni adi orospu!”

“Ne alakası var be...aahh !”

Murat kemerle aralıksız vurmaya başlar. Kemer Fatma'nın yüzüne, koluna, beline neredeyse her yerine iniyor, yanma hissi kadının bütün vücuduna yayılıyordur. Dışardan birileri kapıya vurmaya başlar.

“Murat Abi, Murat Abi! Abi yapma gözünü seveyim, dur bi!”

“Karışmayın lan siz! Siktirin gidin lan!”

Bütün bu olaylar sırasında Furkan, mutfağın en köşesinde çömelmiş vaziyette elleriyle kulaklarını kapatmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordur. Burnundan akan sümük ve salyalar sünerek yere ulaşmıştır. Dışardan Murat’a bağırان komşu Mustafa, apartmanın yan tarafına dolanıp eve girmek için başka bir yol olup olmadığına bakar. Fatmaların evi zemin katta olduğu için bütün pencerelerde parmaklık vardır. Mustafa mutfak penceresinin önüne gelip parmaklıklar arasından cama vurur. Amacı Furkan’ın dikkatini çekip kapıyı açmasını sağlamaktır ve başarır da ama Furkan gözlerini açıp komşularını görse de hiç kımıldamaz. Tekrar gözlerini kapatıp, yüzünü dizlerinin arasına gömer. Bu sırada siren sesleri duyulmaya başlanır. Mustafa ana yola çıkar ve eve doğru yaklaşan polis aracına eliyle işaret eder. İki polis araçtan indikleri gibi evin kapısına yapışırlar ve kapıyı yumruklamaya başlarlar. Mustafa bir yandan kavgayla ilgili bildiklerini anlatıyordu polislere. Polisler hiç oralı olmazlar ve kapıya vurup içerdekilere seslenmeye devam ederler. Ama Fatma’nın çığlıkları ve Murat’ın küfürleri arasında kapının çalındığı sesi kaybolup gidiyordur. Polis, Mustafa’ya dönüp “Eve girebileceğimiz başka bir yer var mı; açık pencere, teras vs?” diye sorar.

“Yok memur bey, ilk kat olduğu için her yere demir yaptırmışlar.”

Polis, meslektaşına döner “Kıracağız abi, yapacak birşey yok.”

Diğer polis araca dönüp bagajdan koçbaşı alır ve ortağıyla beraber üç dört denemeden sonra kapıyı kırarlar. Eve girdiklerinde Murat’la Fatma’yı ilerde, koridorun sonunda görürler. Fatma yerde tamamen baygın olarak yatmasına rağmen Murat hala onu tekmeliyordur. Polisler kendilerine de direnen Murat’ı çok da zorlanmayarak etkisiz hale getirirler. Bilince yerinde olmayan Fatma ise apar topar hastaneye kaldırılır.

Yolda Fatma’nın vücudunda kırık olup olmadığı kontrol edilir, ardından da burnundaki kanama durdurulur. Hastaneye vardıklarında doktorlar ilk önce beyin MR’ı çekerler. Ciddi bir tehlikesi olmadığı anlaşılınca, kemerin kadının vücudunda iz bıraktığı yerlere merhem sürülür ve sağlam bir serum desteğiyle beraber Fatma dinlenmeye alınır. Baygın yattığı gece boyunca genç kadın geçmişine dair berbat rüyalar görür; kendine göre hayatının kırılma noktası olan kavgaya ait rüyalar.

9 YIL ÖNCE

Yavuz, hemen her hafta sonu yaptığı gibi çocukluk arkadaşı Gökhan’la buluşup evlerinin yakınındaki bara bira içmeye gitmiştir. Yavuz’la aynı mahallede büyümüş olan Gökhan, arkadaşı kendisini aradığında ses tonundan bir sıkıntısı olduğunu anlamış ve evde miskin miskin yatmak istemesine rağmen kalkıp buluşmaya gelmiştir. Yolda gelirken yaptığı ufak beyin jimnastiğinin sonucunda vardığı tahmin doğru çıkmıştır. Zira çoğunlukla dersler,

para ve kızlar üçgeninde geçen sohbetleri o gece sadece Yavuz'un özel hayatı üzerinden gidiyordur.

Yavuz ikinci birasını söyledikten sonra tekrar arkadaşına döner.

“Yani kardeş aslına bakarsan Fatma’yla bir sorunumuz yok. Yani sadece ikimizi düşünürsen, her şey yolunda ama...”

Gökhan elindeki zippo çakmağı ağızındaki sigaraya götürürken arkadaşının cümlesini tamamlar.

“Ama bazı şeyler boka sarmaya başladı.”

“...gibi. Ya olay şu: Evdekileri bu kızın üstünde çok baskı kuruyorlar, o da ben de baskı kurmaya başladı. Olay tek cümlede bu aslında.”

“Baskı derken, evlen falan mı diyorlar?”

“Lan yok. Ne bileyim işte her şeye karışıyorlar, istemediği bir bölümü yazmasını istiyorlar mesela. Kız edebiyat istiyor, bunlar tutturmuş doktor ol diye. Annesi pişirdiği yemeğe laf ediyor, temizliğine laf ediyor. Kızı hasta ettiler yani. E şimdi Fatma da evden kurtulmak istiyor tabii haliyle, bu sefer bana çöküyor; aynı üniversiteleri yazalım, sen de uzağa gitme. Yok mezun olunca hemen işe gir evlenelim.”

“Oha!”

“Tabii lan...”

Bu arada garson Yavuz'un birasını getirir.

“Eyvallah hocam. Ne diyordum? Hı, abi şimdi Fatma beni o cehennemden tek kurtuluş yolu olarak görüyor da sadece kendi açısından düşünüyor. Yani ben şimdi kalkıp desem ki hayır ben başka bir şehirdeki üniversiteye gideceğim, kıyamet kopar valla. Kendini yerden yere atar yani. Evlilik muhabbetine girmiyorum bile. –Parmaklarıyla teker teker sayarak-Okulu bitirmemişim, askerliğimi yapmamışım ki hadi onu erteledim diyelim, bir işim yok, daha kızın ailesiyle bile doğru düzgün iki laf etmişliğim yok kız bana evlilik diyor anasını satayım.”

“Peki ne zamandır var bu muhabbetler? Yani benim bildiğim hep böyle değildi.”

“Yok abi yok ya sonradan başladı bu muhabbet. Sürekli canı sıkkın, stresli...Eskiden böyle değildi, son dört beş aydır var bu. Yani aslında bir yıl önce başladı da, o zaman bu kadar şiddetli değildi yani... - Yavuz'un telefonundan ses gelir.- Ah bak şimdi, Fatma değilse ben bir şey bilmiyorum.”

“Kardeş bak, Fatma ise bile şimdi konuşma, geçiştir. Sen de dolmuşsun belli, birayı da gömüyon, kesin kavga edersiniz. Sonra konuşalım de.”

“Mesaj atmış, napıyorsun diye. Yine evde bir boklar olmuş, belli.”

“Abi bak...”

“Yok abi yok, gitmesem daha büyük olay olur. Gel kalkalım...kusura bakma seni çağırdım, böyle apart topar da kaldırıyorum.”

“Lan yok n’olacak, sorun değil benim için. Ben sakın kafayla konuş diye dedim.”

“Sakin kafa mı kaldı anasını satayım!”

İki arkadaş hesabı ödedikten sonra bardan çıkıp mahallelerine doğru yürümeye başlarlar. Yol boyunca Yavuz, arkadaşından çok, telefonuna gelen mesajlarla ilgilenir. Her zamankinin aksine bu sefer kavga eden taraflardan biri Fatma değildir. Annesiyle babası arasında kıskançlık sebebiyle başlayan tartışma büyümüş, komşuların pencerelerden meraklı bakışları eşliğinde devam etmiş ve babasının annesine okkalı bir tokat atmasıyla son bulmuştur.

“Ulan bir gün eve girip öldüresiye dövecem bu herifi.” diye geçirir içinden Yavuz. Aylak aylak gezmekten sıkılan Gökhan sohbeti tekrar açmak için “N’olmuş hacı?” diye sorar. Yavuz doğruları söylerse arkadaşının “Kardeş o evden çıkan kızdan hayır gelmez.” benzeri bir cümle kuracağını bildiğinden, Gökhan’la da tartışmamak için Fatma’nın bir arkadaşıyla tartıştığını söyleyerek soruyu geçiştirir. Gökhan’a durağa kadar eşlik ettikten sonra arkadaşını yolcu eden Yavuz mahallesi uzakta olmadığı için otobüse binmez ve hızlı adımlarla evlerine doğru yürümeye başlar. Yürürken bir yandan da Fatma’yı nasıl teselli edeceğini düşünür ama o gece ne dert dinleyecek ne de birini teselli edecek hali vardır.

“Ya nereden çıktı bu arkadaş gece gece? Şimdi bir saat ağlamasını dinle...Hayır iyice psikolojisini bozacaklar kızın o olacak, ne dertleri varsa anasını satayım. Bir de vurmuş kadına...Lan bu Fatma’ya da vuruyor mu hiç acaba? Gerçi vursa ben anlarım ya...Eğer öyle bir bok yerse Allah yarattı demem yemin ediyorum.”

Yavuz, uzak aralıklarla dizilmiş sokak lambalarının turuncuya boyadığı mahallelerine girdiğinde vakit kaybetmeden Fatma’yı arar. Fatma telefonu meşgule atınca, Yavuz mesajla aşağı inip inmeyeceğini sorar. Bir yandan kız arkadaşının evine doğru yürümeye devam ediyordu; mesajına cevap beklerken telefonu çalmaya başlar.

“Alo.”

Fatma, bozuk moralini dibine kadar hissettiren boğuk bir sesle:

“N’apıyorsun?”

“Valla iyidir, napayım işte Gökhan’laydık, muhabbet ediyorduk da boşver beni, sen anlat. Aşağı inmeyecek misin?”

“Yok ya nereye iniyorum bu saatte, bir de ondan kavga çıkar şimdi.”

Yavuz “Madem buluşmayacaktık beni niye çağırıyorsun!?” diye söylenir içinden. Hemen yolunu değiştirip kendi evlerine doğru yürümeye başlar.

“N’oldu peki, niye kavga etti annenler?”

“Ya işte saçma sapan... Annem Emine Teyzelere güne gitmişti geçen, orda bir şey mi anlatmış ne yapmış, babam da sinirlendi bayağı, ‘Sen niye her şeyi elaleme anlatıyorsun.’ diye bir başladı; olay büyüdü sonra. Üüffff...neyse ya benle uğraşacaklarına kendileriyle uğraşınlar.”

“Tabii canım, sen de kafa dinlemiş olursun biraz...”

“Sen eve mi gidiyon, Gökhan gitti mi?”

“Hıı gitti gitti. Ben de senle buluşurum diye geldim de sen de yok deyince eve geçiyorum şimdi.”

“Ya valla inemem Yavuz şı...”

“Ya tamam önemli değil, sorun yok yani. Sana ne diyeceğim, bu baban arada sinir krizine felan giriyor ya hani, arada yani...Sana da vurduğu oldu mu hiç?”

“Oha, ne alaka şimdi? Yok öyle bir şey.”

“Ya ne bileyim kızım, annene vurmuş sonuçta; kızıp sana da el kaldırabilir yani.”

“Kaldırsa napacan, gelip sen de onu mu dövecen?”

Duyduğu laf üzerine Yavuz’un sevdiği kızı merak edip onu kollamaya çalışan ruh hali bir anda kaybolur. Yürümeyi bırakır, artık bütün enerjisini kavgaya harcayacaktır.

“Fatma bak salak salak konuşup canımı sıkma benim; seni düşündüğümüz için soruyoruz bunu!”

“Ya senin sorduğun konu zerre kadar müdahale edemeyeceğin bir konu, tamam mı! Babam bana hiç vurmadı, ama hadi vurdu diyelim n’apacaksın? Ben n’apacağım? Babamdır vurur yani, sen gelsen onla kavga etsen her şey düzelecek mi? Bak ben kalıcı bir çözüm bulmanın peşindeyim tamam mı? Okuldu, sınavdı bir yandan,-sesini kısarak- bunlar bir yandan...Boğuluyorum anlıyor musun? Ama hayır, bence anlamıyorsun?”

“Anlamıyorum ya, evet anlamıyorum; Allah’ını peygamberini seviyorsan anlat! N’apayım ben, n’apabilirim yani?”

“Oturup, adam gibi konuşup, düzgün bir gelecek planı yapmamız lazım anladın mı? Ben daha fazla dayanmam böyle!”

“Evlenelim diyorsun yani? Şimdi!”

“Senin niyetin yoksa o başka.”

“Lan niye niyetim olmasın, niyetim var ama her şeyin bir zamanı var kızım. Daha ne işimiz var ne gücümüz var. Paramız var mı? Var mı senin paran, benim yok. Askerlik desen yok. Neye güvenip isteyeceğim seni babandan? Hadi verdi diyelim, nerede oturacağız? Bunları düşünüyor musun. Yok! Varsa yoksa ağla...”

“...”

“Alo?”

“...”

“Kızım konuşsana...Fatma?”

Ufak bir burun çekmeden sonra Fatma'nın kısık sesi duyulur.

“Allah hepinizin belasını versin...hepinizin.”

Yavuz, birden yanağında parlayan ışıktan bir değişiklik olduğunu anlar ve yüzünü çevirip baktığında telefonun diğer ucunda kimse olmadığını görür. Ağırından bir küfür savurduktan sonra ellerini cebine sokup evinin yolunu tutar. Fatmaların eviyle oturdukları bina arası çok uzak olmamasına rağmen az önceki tartışma ve ilişkisinin geleceği ile ilgili düşünceleri zamanı yavaşlatmıştır adeta. Düşünceler içinde yüzerken evine giden yol bitmek bilmez bir türlü. Apartmanlarının önüne geldiğinde içeri girmeden bir kez daha Fatma'yı aramayı düşünür. Kız arkadaşının yalnız olduğunu düşünmesi onu üzüyordur ama bir yandan da yorulmuştur artık; Fatma'nın bitmek bilmeyen mutsuzluğu bezdirmiştir onu. Yine de içi rahat etmez ve telefonunu çıkarıp arar kız arkadaşını.

“Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor, lütfen daha sonra...”

Yavuz belli belirsiz söylenip apartmanın kapısını açar ve beşinci kattaki evlerine her zamankinin aksine asansörle değil merdivenlerden çıkar. Eve girdiğinde tek ışığın oturma odasında yandığını görür, aslında kimseyle tek kelime konuşmak istemese de odasına geçmeden içerdekilere selam vermek için kapıyı aralar. Televizyonun karşısındaki kanepede boylu boyunca uzanan, tek gözünü dinlendirirken diğer gözüyle televizyonu takip eden abisine hafif bir baş sallamayla selam verir.

“Naber abi?”

Abisi iki gözünü de açıp başını hafifçe kaldırır ve hafif bir öksürmeyle boğazını temizledikten sonra “Ooo iyidir birader, sen naptın?” diye cevap verir Yavuz'a.

“İyidir ya, n'olsun işte, Gökhan'la takıldık biraz.”

Abisi iyice gerinip esnedikten sonra kanepede doğrulur.

“Hayırdır, senin canın sıkkın gibi?”

“Yok ya bir şey, her zamanki şeyler işte. Annemler nerde?”

“Babam, Nihat Amcamlara geçti. Annem de içerideydi ama o da uyudu herhalde.”

O anda içeriden gelen kapı sesiyle Yavuz başını koridora çıkarır ve annesinin yatak odasından çıktığını görür.

“Kulağın mı çınladı annem?”

“Hı? Yok be oğlum uyumuşum da, hayırdır ne diyorsunuz bakayım hakkımda?”

“Bir şey demiyoruz canım.”

“Hadi hadi...Ay canım çay çaktı benim ya, Allah Allah bugün az da içmedim halbuki. Çay içer misin oğlum?”

“Yok anne sağol, odamdayım ben gelirim birazdan. “

“Tamam.”

Oturma odasına gelen kadın diğer oğluna da selam verdikten sonra aynı soruyu yöneltir.

“Murat’ım çay içer misin?”

GÜNÜMÜZ

Fatma unutmak için ne kadar çabalarsa çabalasın hep bir şekilde su yüzüne çıkan kötü anılarıyla ilgili kabustan uyandığında gün yeni ağarmaya başlamıştır. Nerede olduğunu idrak ettikten sonra önceki gün yaşadıklarını hatırlar ve sessizce ağlamaya başlar. Delice bağırarak; nefretini, üzüntüsünü dışarı kurtarmak istiyordur ama tek yapabildiği boğazında düğümlenen laflarının ağrısına katlanmaktır. Sanki damarlarında kırmızı değil de siyah kan dolaşıyor, onu günden güne zehirliyordur. Fatma bir süre daha ağladıktan sonra tekrar sızar. Öğlene doğru uyandığında doktorlar tekrar kontrollerini yaparlar ve onay vermelerinin ardından Fatma ,komşularının yardımıyla ifade vermek için karakola gider. Karakolda, danışmadaki polise durumunu anlattıktan sonra onunla beraber ifade vermek üzere ilgili memurun ofisine geçerler ve kendisini ofise getiren görevli polis, amirine Fatma’nın hangi sebeple orada bulunduğunu anlatır. Komiser hiçbir şey söylemeden Fatma’yı süzer bir süre. Ardından görevli polisten kendilerine iki çay göndermesini rica eder. Polis, başıyla onayladıktan sonra odadan ayrılır. Komiser kollarını masaya dayar ve öne eğilerek sorar.

“Geçmiş olsun kızım, iyi misin?”

Yüzündeki çürüklerden dolayı utanarak cevap verir Fatma.

“Sağolun, şimdi daha iyiyim.”

“Bir de sen anlat bakalım, n’oldu, nedir derdiniz?”

“Geçinemiyoruz komiserim, hep kavga ediyoruz.”

“Kızım o, halinden belli oluyor zaten. Kavga sebebi ne? Onu söyle bana.”

“Hep beni suçluyor, kendisinin hiçbir şeyde suçu yok. Önceden...önceden çocuğumuz olmuyordu, beni suçladı. İşleri bozuldu, hıncımı benden çıkardı.”

“Ne iş yapıyordun?”

“Kafe işletiyordu bir tane, ufak bir şey...”

“Çocuk var mı şimdi?”

“Evet, oğlum var bir tane. Ama sorun ondaydı, kocamda yani. O doktora gidip tedavi olunca çocuğumuz oldu. Ama erkek işte, yediremiyor kendine. Bekledim belki değişir diye ama değişen bir şey yok. Bazı zamanlar dışarı bile çıkarmıyordu beni. ‘Nereye gidiyon, kimi görücen?!’ Dayanamıyorum artık komiserim -sesi titremeye başlar- valla halim kalmadı artık.”

“Peki anladım. Kesin ayrılmak istiyorsun o zaman, şikayetçisin.”

“Evet.”

“Tamam, şimdi seni arkadaşlara yönlendireceğim, onlar tutanak tutacak.”

“Ya komiserim, tutanak falan değil de, hani siz bir konuşsanız, uyar...”

“Ooo, orda dur, o hatayı bir kere yaparım işte. Ya gerçekten şikayetçi olursun, tutanak tutulur gereği neyse yapılır ya da şimdi çıkar nereye istersen gidersin. Önce konuş, uyar vs. diyorsunuz, kocanızın yanına gidince de ‘Yok ben öyle bir şey söylemedim, polisle konuşmadım.’ Sonra haksız yere suçlamada bulunmaktan olan bize oluyor. Şimdi tekrar soruyorum, şikayetçi misin?”

“Şimdi şikayetçi olsam mahkeme falan olacak doğru mu? Benim nerde kalacağım, nereye gideceğim bile belli değil komiserim. Bir de davayla falan uğraşamam.”

“Tamam, öyleyse seni en yakın kadın sığınma evine yönlendirelim.”

Fatma hemen o gece iki polisle beraber en yakın kadın sığınma evine götürülür. Furkan annesiyle babasının kavgasına şahit olduğundan beri neredeyse hiç konuşmamıştır. Yolda giderken annesinin kolundaki yaraya kayar gözü. Yavaşça işaret parmağıyla yaraya dokunup, başını kaldırmadan gözleriyle annesinin tepkisini ölçüyordur. Fatma dün yaşadığı fiziksel ve ruhsal travmanın etkisiyle bitkisel hayata girmiş gibidir. Vücudunda ağır ağır kapanıp açılan göz kapakları dışında en ufak bir hareket yoktur. Furkan annesinin ilgisini çekemeyince tekrar başını cama yaslayıp dışarıyı seyretmeye başlar. Polis aracı ara yollara girer ve dört katlı bir

binanın önünde durur. Fatma başını kaldırıp binaya bakar. Dışardan bakıldığında sıradan bir bina gibi görünse de bir süre inceledikten sonra diğerlerinden farklı yanları dikkatini çeker. Pencerelerden gördüğü kadarıyla dört katın dördünde de aynı renk duvar, aynı lamba, aynı perdeler vardır. Dışarıda herhangi bir tabela yoktur. Araçtan inip polislerle beraber binaya girerler.

Kadın sığınma evinin müdürlüğünü 50'li yaşlarının başında, eskiden ilkokul öğretmenliği yapan Burcu Hanım yapıyordur. Polisler Fatma'yla beraber Burcu Hanım'ın odasına girip orada bulunma sebeplerini açıklarlar. Müdire Hanım misafirlerini dinledikten sonra onlara yeterli yerleri olmadığını ve kendilerini rahat ağırlayamayacaklarını belirtir. Polisler Fatma'yla Furkan'ın bir süre burada kalmalarını, gerekirse daha sonra başka bir yere alınacaklarını söylerler ve odadan ayrılırlar. Burcu Hanım az önceki konuşmadan dolayı Fatma'dan özür diler ve kendilerini istememe gibi bir durumun söz konusu olmadığını, sadece rahat etmelerini istediği için o şekilde konuştuğunu söyler. Fatma kısık bir sesle sadece "Sağolun." der. Burcu Hanım telefonu alıp hademelerden birini çağırır. Fatma'yla Furkan, odaya gelen görevlinin eşliğinde ikinci kattaki salona girdiklerinde Fatma gördüğü manzara karşısında ufak bir şok geçirir ve bir an evi terk etmekle hata yapıp yapmadığını sorgular.

Pınar kelepçeyi seyircilere gösterirken konuşmasına devam ediyordur. Sesini daha da yükselterek:

"Bu kelepçeyi bir sembol olarak düşünün lütfen. Kadınlara yapılan fiziksel ve ruhsal şiddetin sembolü; dayağın, tecavüzün, aşağılamanın sembolü. Bu sembol, kadınları bu haksızlıklara mahkum ediyor."

İki halkasından tutup sanki bir ipliği koparıyormuşçasına kelepçeyi ikiye ayırır. Kelepçenin zincirinin parçaları yere saçılırken halka kısımlarını üst üste koyup halkaları da vidalı eklem yerlerinden kırar. Elindeki ufak metal parçalarını zincir tanelerinin yanına atar.

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim."

Yazan : H.BARLAS OMAV